

end 200 Kr. Det vil være et stort Besvær for Sparekasserne at skulle beregne og tilbageholde Renterne af disse Smaabeløb, og de ville ingen Rolle spille. Jeg tror, at man hellere maatte indsætte en Bestemmelse om, at saadanne smaa Konti bliver der ikke at gøre Kapitalafdrag fra, og at man, hvis man dog vil opretholde § 26, i alt Fald gjorde Tilbagebetalingen afhængig af, at det drejede sig om Beløb, som mindst vare 1 Kr.

Denne Indkomstkildebeskatning har jo atter i Dag været Genstand for Angreb fra de ærede Mindretals Side, og det er særlig blevet gjort gældende af dem i Betænkningen, at man hellere skulde opgive den og blive staaende ved den almindelige Indkomstskat, som man tidligere har forhandlet om. Jeg tilstaar, at det har forbavset mig noget i det ærede 2det Mindretals Betænkning at læse følgende: „Lige over for Forslaget om Indkomstkildebeskatning maa vi fastholde den i det fra Folketinget fremsendte Forslag opstillede Indkomstskat, der var Grundlaget for de to foregaaende Regeringers Skatteforslag“, thi dette forekommer mig jo helt urigtigt. Den Indkomstskat, som indeholdes i det nu af Folketinget oversendte Forslag, er paa væsentlige Punkter en hel anden end den, der indeholdes i de tidligere forelagte Forslag. Den indeholder blandt andet den stigende Skatteprocent, som man ikke kendte til, og den gaar ud paa en samlet Skat af over 8¼ Mill. Kr., altsaa i det hele gennemgaaende højere Skatteprocent end de tidligere, der kun vare beregnede til at give 5 Millioner. Men dertil kommer, at der heller ikke er Enighed mellem de to Ting om de tidligere behandlede Indkomstskattelove, og at Uenigheden navnlig drejede sig om, hvorvidt det skulde være en Formue- og Indkomstskat eller blot en Indkomstskat. Jeg tror derfor, at det er et meget stort Spørgsmaal, om det virkelige vilde lette Forhandlingerne og lettere føre til et Resultat, om man genoptog disse tidligere Stridigheder mellem de to Ting, om man skulde vedtage de daværende Forslag om Formue- og Indkomstskat i den Skikkelse, hvori Landstinget fastholder dem, eller i den, hvori Folketinget fastholder dem. De to Skikkelser ere jo ret forskellige, idet Landstinget netop i den sidste Vedtagelse ikke vilde gaa ind paa Formueskatten. Det er netop denne Omstændighed, der har bragt mig til at fremsætte Forslag om Indkomstkildebeskatningen som en Middelvej herimellem, fordi man ad denne Vej kunde

naa til en rimelig og hensigtsmæssig Beskatning af Formuen, som Landstinget ikke mente, man kunde naa til ad den anden Vej. Og det forekommer mig nu særlig, at naar man overhovedet gaar ind paa Forslaget om Ansættelse af Ejendomsskyld og vil benytte den til Afløsning af Gammel-skatten og de andre Skatter, saa vilde det være ret urimeligt ikke ogsaa at benytte den i Formue- og Indkomstskatten. Jeg kunde forstaa, om man over for det Forslag, som jeg fremsatte til Formue- og Ejendomsskat, vilde gøre gældende, at det var et stort Apparat at arbejde med, Indførelsen af en Ejendomsskyld, naar det hele Beløb af de faste Skatter, som det drejede sig om at afløse, kun var 3 Millioner. Men naar man nu vil gaa til at afløse samtlige de bestaaende Skatter og dertil anser det for rigtigt at anvende en Ejendomsskyld, saa at man her faar hele dette Apparat, vilde det forekomme mig meget urigtigt, om man ikke ogsaa benyttede det som et Grundlag for en Formue- og Indkomstskat i Stedet for at gaa til en ny Strid om den almindelige Indkomst- og Formueskat, som man kalder den, men om hvilken der aldrig har været Enighed mellem de to Ting.

De Indvendinger, der vedblivende anføres mod Indkomstkildebeskatningen, kan jeg ikke tillægge nogen stor Vægt. Det er givet, at der mod ethvert nyt Forslag til Skat kan rejses Indvendinger, og der er neppé nogen, der kan udarbejde en saa fuldkommen Skattelov, at der ikke skulde være nogen, der blev misfornøjet med den. Det forekommer mig dog ret besynderligt, naar man i en Aarrække har klaget over, at den rørlige Kapital, Aktier og Obligationer, navnlig, ikke bliver beskattet, og der saa fremkommer et Forslag, som vil ramme dem sikkert og stille dem i lige Linie med andre Indtægter —, at man saa bliver betænkelig og siger: Nej, det tør vi ikke gøre over for Kapitalisterne. Og naar det nu atter gøres gældende, at det i sidste Instans, vil gaa ud ikke over Prioritets-haverne, men over Debitorerne, maa jeg bestemt gøre Indsigelse derimod. Man bliver ved at gentage, at den private Kreditor kan ryste Skatten af sig ved at forlange saa meget højere Rente af sin Prioritet. Jeg maa bestemt gøre gældende, at dersom han kan forlange en højere Rente af sin Prioritet, saa kan han det, hvad enten Skatten paalægges eller ikke, thi Skatten forandrer intet i saa Henseende, forandrer ikke noget i de Momenter, som bestemme Rentefodens Højde. Naar